

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **K-INVEST s. r. o.**, se sídlem Nikoly Vapcarova 3268/3, Praha 4 - Modřany, zastoupená JUDr. Mojmírem Přívarou, advokátem, se sídlem Kovářská 1253/4, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) T. B.**, **II) Spolek Pro Hanspaulku**, se sídlem U Beránky 2033/7, Praha 6, **III) RED Fourteen s. r. o.**, se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, zastoupená Mgr. Rostislavem Pekařem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 813/57, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2017, č. j. 1294/500/15, 39685/ENV/15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2020, č. j. 6 A 177/2017-69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „*magistrát*“) rozhodnutím ze dne 16. 4. 2015, č. j. MHMP-1373413/2014/OCP/VII/R/L (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), rozhodl o registraci významného krajinného prvku K. (dále jen „*VKP K.*“) dle § 6 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“) na vymezených pozemcích v k. ú. D., P. X. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně, která je spoluvlastníkem jednoho z pozemků zahrnutých do VKP K. (p. č. X), odvolání. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 5. 2017, č. j. 1294/500/15, 39685/ENV/15 (dále také jen „*napadené rozhodnutí*“), prvostupňové rozhodnutí formálně v části týkající se okruhu účastníků a vlastníků změnil a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem, který je nyní napaden kasační stížností, zamítl.

[3] Městský soud nepřisvědčil žalobním námitkám. Dospěl totiž k závěru, že napadené rozhodnutí nebylo stiženo ani procesními nedostatky (např. rozhodování i přes překážku litispendence či nesprávně formulovaný výrok), ani nedostatky v otázce hmotněprávního posouzení věci. Správní orgány se tak dle soudu dostatečně zabývaly povahou a vlastnostmi lokality a uvedly klíčové znaky předmětného území, které umožňovaly registrovat je jako významný krajinný prvek, přičemž důvodné bylo i zahrnutí žalobkynina pozemku do takto vymezeného prvku. Správní orgány také dostatečně zjistily skutkový stav a ten promítly do odůvodnění svých rozhodnutí, včetně důvodů, pro které je daná oblast významným krajinným prvkem. V tomto směru se opíraly o dostatečné a uspokojivě aktuální odborné podklady, které žalobkyně nedokázala zásadně zpochybnit. Dle městského soudu bylo s ohledem na relevantní právní úpravu a povinnosti a omezení, které se pojí s institutem významného krajinného prvku, proporcionální omezení žalobkynina vlastnického práva v důsledku existence veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny. Břemeno, které je kladeno v důsledku registrace VKP K. na žalobkyni, není nepřiměřené.

II. Kasační stížnost a další podání ve věci

[4] Žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“).

[5] Stěžovatelka se domnívá, že výrokové části správních rozhodnutí obou stupňů jsou v rozporu se zákonem. Obsahují prvky, které neodpovídají realitě. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav i proto, že přistoupily k nepřípustné paušalizaci a nezabývaly se opodstatněním zařazení jednotlivých pozemků, především pozemku stěžovatelky, do vymezení významného krajinného prvku. Správní orgány se dostatečně důsledně nevypořádaly s námitkou nepřiměřeného zásahu do vlastnického práva. Svá rozhodnutí vystavěly na částečně neaktuálních a rozporných podkladech, aniž by uvedené rozpory správným způsobem odstranily či překonaly. Z odůvodnění neplyne jasné a určité vysvětlení stěžejních neurčitých právních pojmů a podřazení konkrétní skutkové podstaty pod abstraktní podstatu normativní. Městský soud v Praze žalobou napadené správní

rozhodnutí ve všech aspektech aproboval namísto toho, aby pro důvodně vytýkané vady napadené rozhodnutí zrušil, a tím sám zatížil své rozhodnutí vadami. Současně se přesvědčivě nevypořádal s dalšími námitkami uvedenými v žalobě.

[6] Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na sdělení, které učinil již k žalobě a dále také na své rozhodnutí, jakož i na rozsudek městského soudu.

[8] Žalovaný je toho názoru, že správní rozhodnutí obou stupňů dostatečně zdůvodňují naplnění podmínek pro registraci významného krajinného prvku, přičemž nebyl žádný důvod z něj vyjímat pozemek stěžovatelky; území bylo třeba hodnotit jako celistvé území s vnitřními vazbami, které není možné omezovat, přičemž není zřejmé, jak by se měl v rámci tohoto celku odlišovat pozemek stěžovatelky. Ve správním řízení byl správně zhodnocen aktuální stav místa a výtky, které v tomto směru formulovala stěžovatelka, nebyly dostatečné. Omezení vlastnického práva dotčených osob, včetně stěžovatelky, správní orgány hodnotily a odůvodnily. Důvodnost nelze přiznat ani tvrzení o existenci překážky litispendence.

[9] K věci podaly samostatná vyjádření i osoby zúčastněné na řízení I) a II). Ve svých obsahově obdobných podáních se ztotožnily se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí i v rozsudku městského soudu. Obě v souladu s argumentací přednesenou žalovaným navrhly, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Následně podala repliku i stěžovatelka. Ta trvá na tom, že není zřejmé, proč byl do VKP K. zahrnut i její pozemek. Oba správní orgány zjistily skutkový stav nedostatečně a v rozporu s realitou. To se snaží až *ex post* relativizovat. Je pochybením městského soudu, že takové nedostatky neseznal. Navíc je třeba odmítnout snahu o přenášení důkazního břemene na stěžovatelku. Řádně nebyl vyhodnocen ani zásah do stěžovatelčina vlastnického práva. Dále jsou i vyjádření osob zúčastněných na řízení nepřesná a zavádějící. Není relevantní, že proti rozhodnutí žalovaného nebrojí osoba zúčastněná na řízení I), která je toliko minoritním spoluvlastníkem pozemku p. č. X. Lze například poukázat na to, že po vydání prvostupňového rozhodnutí se většina spoluvlastníků svého podílu raději zbavila.

[11] Konečně se ve věci ještě jednou vyjádřily i osoby zúčastněné na řízení I) a II). Osoba zúčastněná na řízení tak zdůraznila, že pozemek p. č. X tvoří podstatnou a jádrovou část VKP K., pročež je také třeba závěry správních orgánů vztáhnout na celek VKP K.; stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, proč by tento pozemek měl být posuzován zcela samostatně, resp. by jednotlivě měl být posuzován každý pozemek zahrnutý do předmětného významného krajinného prvku. Správní orgány zjistily skutkový stav řádně a náležitě a správně vycházely z toho, že rozhodující je současný stav lokality, nikoli její stavy minulé. Nadto po vydání napadeného rozhodnutí byl územní plán hl. m. Prahy změněn tak, že pozemek p. č. X již není určen k zástavbě. Prakticky totožně se pak k věci vyslovila v následném podání i osoba zúčastněná na řízení II).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.].

III.A Námitka nepřezkoumatelnosti

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu, přehledně, logicky a srozumitelně zdůvodnil své závěry.

[15] Z formulace kasačních námitek je ostatně zřejmé, že skutečným obsahem kasační stížnosti je nesouhlas se způsobem právního posouzení věci. Nesouhlas stěžovatelky se závěry městského soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[16] K výše uvedenému soud dodává, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nelze spatřovat v tom, že se městský soud s některými námitkami nevypořádal tak detailně, jak by si stěžovatelka představovala. Vždy si lze pochopitelně představit ještě podrobnější vypořádání námitek, než jaké obsahuje jakékoli rozhodnutí. To však není cílem soudního přezkumu. Podstatné podle Nejvyššího správního soudu je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Judikatura dokonce vychází z toho, že odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související, vypořádání námitek tak může být i implicitní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). V těchto souvislostech napadený rozsudek městského soudu obstojí.

III.B Obecné vymezení podstaty případu a východisek právní úpravy významných krajinných prvků

[17] Stěžejní námitky kasační stížnosti (kromě některých procesních námitek) v podstatě představují tvrzení o tom, že v případě stěžovatelčina pozemku nebyly dány

důvody pro jeho zařazení do plochy VKP K., resp. že správní orgány pochybily v rámci procesu zjišťování skutkového stavu, přičemž tato pochybení neodhalil ani městský soud, potažmo že se městský soud s nesprávnými závěry a postupy správních orgánů ztotožnil.

[18] Podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny (v relevantním znění) „*významný krajinný prvek jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými prvky jsou lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy. Dále jsou jimi jiné části krajiny, které zaregistruje podle § 6 orgán ochrany přírody jako významný krajinný prvek, zejména mokřady, stepní trávníky, remízy, meze, trvalé travní plochy, naleziště nerostů a zkamenělin, umělé i přirozené skalní útvary, výchozy a odkryvy. Mohou jimi být i cenné plochy porostů sídelních útvarů včetně historických zahrad a parků. Zvláště chráněná část přírody je z této definice vyňata (písmeno f).*“.

[19] Dále dle § 6 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny „[r]*ozhodnutí o registraci významného krajinného prvku vydává orgán ochrany přírody. Účastníkem řízení je vlastník dotčeného pozemku. Rozhodnutí o registraci se oznamuje rovněž nájemci dotčeného pozemku, územně příslušnému stavebnímu úřadu a obci.*“. Podle odst. 2 téhož ustanovení se v rozhodnutí o registraci „*kromě náležitostí stanovených obecnými předpisy o správním řízení vždy uvede vymezení významného krajinného prvku a poučení o právních následcích registrace (§ 4 odst. 2)*“. Dále dle § 6 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny „[r]*ozhodnutí podle odstavce 1 může orgán ochrany přírody, který o registraci rozhodl, zrušit pouze v případě veřejného zájmu*“.

[20] Dle judikatury Nejvyššího správního soudu, např. jeho rozsudku ze dne 23. 2. 2011, č. j. 1 As 87/2010-108 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), „[č]*ást krajiny vymezená jako významný krajinný prvek by měla splňovat alespoň jeden ze tří základních významů: utvářet typický vzhled krajiny, přispívat k její estetické hodnotě nebo k udržení její ekologické stability. Významné krajinné prvky popsané významy zpravidla kombinují*“. Jak k tomu dodává komentářová literatura, „[z]*ákonodárce tak rozlišuje množinu významných krajinných prvků, jejichž význam je dán především estetickou hodnotou posuzovanou s ohledem na typický vzhled krajiny, a množinu významných krajinných prvků, které především svým působením ekologickým či geomorfologickým přispívají k udržení stability krajiny. Pochopitelně není vyloučen ani průnik těchto množin, neboť řada významných krajinných prvků má zároveň určitou hodnotu estetickou i funkční*“ (*Vomáčka, V.* § 3 [Vymezení pojmů]. In: *Vomáčka, V. a kol.* Zákon o ochraně přírody a krajiny. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 23, marg. č. 9.).

[21] Dále Nejvyšší správní soud již v minulosti vyjádřil názor, že pojem významný krajinný prvek je třeba vykládat extenzivně. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 6 As 43/2008-472, dle kterého „*pod pojem významný krajinný prvek* […] *je nutné podřadit i stav společenstva živočichů, když pod pojem ekologicky hodnotná část krajiny tvořící významný krajinný prvek je nutné zahrnout nejen stav společenstva rostlin, ale i živočichů*“. V návaznosti na to upozorňuje komentářová literatura citovaná v bodě [20] tohoto rozsudku na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 50/2014-54, dle kterého „[z] *definice VKP v zákoně o ochraně přírody vyplývá, že pro VKP je (vedle ochrany typické a hodnotné krajiny) klíčová jejich ekologicko-*

stabilizační funkce […] *VKP zde tak slouží v převážné míře k ochraně hodnotných ekosystémů, jimiž se ve smyslu § 3 odst. 1 písm. l) rozumí funkční soustava živých a neživých složek životního prostředí, jež jsou navzájem spojeny výměnou látek, tokem energie a předáváním informací a které se vzájemně ovlivňují a vyvíjejí v určitém prostoru a čase. Pro ochranu tedy není klíčový jeden konkrétní botanický druh, nýbrž fungující systém rostlinných a živočišných organismů v rámci konkrétních přírodních podmínek daných i stavem neživé části přírody. Právě s ohledem na tuto komplexní povahu poskytované ochrany tedy nelze vystačit s prostým popisem druhů rostlin, které se na předmětném pozemku nalézají, nýbrž je třeba zkoumat přítomnou přírodu z hlediska komplexu prvků její živé i neživé složky i z hlediska povahy a funkčních parametrů vzájemných vztahů těchto prvků. Přitom je třeba brát do úvahy nejenom samotné jádro ochrany VKP* […]*, ale i bezprostředně navazující ekosystém a hodnotit jej z hlediska jeho funkčního významu pro stabilitu chráněných břehových porostů*“ (dlužno dodat, že tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 As 163/2016-27, nicméně učinil tak z důvodů, které se nedotýkaly citovaného hmotněprávního posouzení věci).

[22] K obecnému vymezení rámce pro rozhodování o nynější věci soud upozorňuje také na to, že ochranou významných krajinných prvků plní Česká republika po svém vstupu do EU doporučení obsažené v čl. 10 směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, dle kterého „[č]*lenské státy, kde to považují za nezbytné, usilují o to, aby při územním plánování a ve svých strategiích územního rozvoje, a zejména s ohledem na zlepšení ekologické soudržnosti sítě NATURA 2000 podpořily péči o krajinné prvky, které mají rozhodující význam pro volně žijící živočichy a planě rostoucí rostliny. Takové prvky jsou ty, které s ohledem na svou lineární a nepřetržitou strukturu (jako např. řeky a jejich břehy nebo tradiční způsoby vyznačování okrajů polí) nebo na svoji funkci ‚nášlapných kamenů‘ neboli spojovacích ostrůvků (jako např. rybníky nebo malé remízky)mají zásadní význam pro migraci, šíření a výměnu genetické informace volně žijících druhů.*“. [K otázce tzv. nášlapných kamenů výslovně např. s. 3 „*stanoviska ve věci registrace VKP K.a v P. X*“ Agentury pro ochranu přírody a krajiny ze dne 18. 6. 2014, č. j. 00054/PHA/14 (dále jen „*stanovisko AOPK*“).]

[23] Posuzováno z pohledu takto vymezených principů napadené rozhodnutí, jakož i rozsudek městského soudu obstojí, a to alespoň v rovině naplnění podmínek dle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny (k ústavněprávním konotacím, včetně omezení vlastnického práva pak níže).

III.C Důvodnost zařazení pozemku stěžovatelky do VKP K.

[24] Stěžovatelka, jak již soud zmínil výše, v kasační stížnosti v prvé řadě namítá, že rozhodnutí o registraci VKP v obou stupních argumentují toliko k celé „*lokalitě*“ či „*území*“, ne však k pozemku stěžovatelky. Toto pochybení, na které stěžovatelka poukazovala, „nenapravil“ ani městský soud. Dle stěžovatelky tak vůbec není jasné, proč byl do VKP K. zařazen i její pozemek.

[25] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozhodnutí žalovaného (resp. magistrátu), jakož i z rozsudku městského soudu, dostatečně vyplývají důvody pro registraci VKP K. jako celku, přičemž stěžovatelčin pozemek tvoří integrální součást tohoto komplexu.

V rámci posouzení věci byl stěžovatelčin pozemek zčásti hodnocen s ohledem na své individuální znaky, zejména pak ale jako prvek vzájemně provázaného systému. Těmito „celostními" aspekty se městský soud, s odkazem na konkrétní pasáže prvostupňového rozhodnutí, zabýval zejména v bodě [51] svého rozsudku. Ve stručnosti tak kasační soud odkazuje např. na výrok II. prvostupňového rozhodnutí, který se zabývá celkovou charakteristikou VKP K., a zejména pak na s. 4 a 5 tohoto rozhodnutí. Z nich vyplývá, že důležitým aspektem věci byla snaha o zachování „*existující pestré mozaiky stanovištních typů*", přičemž VKP K. „*reflektuje ekologicky, geomorfologicky a esteticky hodnotnou část krajiny*", kdy z tohoto „*hlediska je v různé míře důležitá celá navržená lokalita, kde se prolíná mozaika stanovišť a biotopů, které ve své diverzitě podporují VKP jako významné lokální refugium fauny a flory, včetně ohrožených druhů živočichů*". Dále se dle s. 18 prvostupňového rozhodnutí „*jedná o mozaiku různých stanovišť, roklí, prudkých svahů, porostů keřů a ovocného sadu v různém stadiu rozpadu a obnovy*". V tomto smyslu prvostupňové rozhodnutí odkázalo též na „*Výsledky přírodovědných průzkumů lokalit ‚Š.', ‚Š.' a ‚Z.' v P. X*" doc. dr. J. F., CSc., z listopadu 2010 (dále jen „*průzkum doc. F. z roku 2010*") a na stanovisko AOPK (viz bod [52] rozsudku městského soudu).

[26] Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že v případě předmětné lokality šlo o kombinaci významů VKP, kdy správní rozhodnutí shledala vzájemné vazby mezi těmito jednotlivými prvky či vlastnostmi celé dané lokality, které neumožňovaly z tohoto komplexu vytrhávat jednotlivé části či pozemky (srov. body [20] a [21] tohoto rozsudku). Na to vhodně reagoval městský soud v bodech [53] a [56] svého rozsudku, kde odmítl myšlenku, že by zde snad byl jediný důvod pro registraci VKP; nižší intenzita naplnění některého znaku (např. výskyt volně žijících živočichů, a to např. i ve vztahu k jednotlivým „místům" v rámci VKP K.) tak mohla být kompenzována znaky jinými či jejich souhrnem.

[27] Zároveň v tomto smyslu dle Nejvyššího správního soudu z jednotlivých podkladů, z nichž správní orgány vycházely, vyplývají relevantní charakteristiky, které se vztahují přímo ke stěžovatelčinu pozemku. Například dokument „*Herpetologický průzkum na lokalitě plánovaného VKP K.*" ze dne 10. 8. 2014, zpracovaný Ing. J. V., Ph.D. (dále jen „*průzkum Ing. V.*"), se vyjadřuje k části VKP K. nazvané „*centrální plošina*", kam spadá i pozemek p. č. X. K tomu Ing. V.na s. 5 výslovně uvádí, že se zde nachází řada vhodných mikrobiotopů „*potenciálně vhodných pro oba zjištěné plazy*", kteří zde také byli opakovaně pozorování (viz také s. 16 prvostupňového rozhodnutí). Podobně průzkum doc. F. z roku 2010 hovoří na s. 5 o velmi cenném spontánním vývoji vegetace „*především v severní části zkoumané lokality*" (kam spadá i pozemek stěžovatelky). Tyto skutečnosti reflektoval magistrát např. na s. 16 prvostupňového rozhodnutí. Návaznosti na výše uvedené soud dodává, že doc. F. na s. 14 svého průzkumu z roku 2010 v rámci „závěru" zdůrazňuje význam lokality jako celku a odmítá její fragmentaci. Ve správním spise se nachází také materiál „*Plán péče o významný krajinný prvek ‚Kotlářka' na období 2015 – 2016*" (ve stadiu návrhu), zpracovaný kolektivem autorů v únoru roku 2015 (dále jen „*Plán péče*"), který hovoří ve vztahu k oblasti „*centrální část přírodní*", kam výslovně spadá i pozemek p. č. X, jako o „základu biologických hodnot území" (viz s. 8 a s. 33; potřeba holistického vnímání celé lokality pak na s. 21). Těmto aspektům věci se městský soud v dostatečném rozsahu a podrobnosti věnoval.

[28] Pouze na okraj pak k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že i z čistě laického pohledu je zřejmé, že vyčleněním speciálně stěžovatelčina pozemku z plochy VKP K. by v dané lokalitě vznikl zcela neorganický „zub“, který by ohrožoval možnou migraci živočišných druhů či úlohu místa jako „refugia“ (což správní rozhodnutí obou stupňů, stejně jako podkladové materiály, zdůrazňují); s ohledem na celkový charakter lokality by byla vytvořena nepřirozená a nelogická situace.

[29] Dále stěžovatelka namítala, že podstatným faktorem pro registraci významného krajinného prvku bylo, že se mělo jednat „*o pozůstatek zachovalé historické kulturní krajiny ve stavu, jak vypadala v 18. a 19. století*“. Dle stěžovatelky však o ničem takovém nelze hovořit. Daný charakter krajiny jistě kontinuálně zachován nebyl, což stěžovatelka i prokázala. Nadto si městský soud v této souvislosti protiřečí, pokud považuje za rozhodný současný, nikoli minulý stav, přičemž nepřípustně supluje deficity výrokové části napadených rozhodnutí, jakož i nedostatky v jejich odůvodněních.

[30] K této námitce kasační soud opět uvádí, že VKP K. nebyl registrován s ohledem pouze na jednu vlastnost dotčené krajiny (zde jako „*historické kulturní krajiny*“), nýbrž pro souhrn jednotlivých znaků v různé intenzitě jak z hlediska celku, tak z hlediska jednotlivých částí. Tomu odpovídá i výrok II. prvostupňového rozhodnutí, dle kterého se jedná „*dále*“ o „*pozůstatek zachovalé historické a kulturní krajiny ve stavu, jak vypadala v 18. a 19. století (ovocný sad, louky remízky)*“. Tento výrok by sice do jisté míry bylo možné považovat za nepřesný, neboť hovoří o „pozůstatku“, tedy o něčem, co kontinuálně trvalo, přičemž městský soud přinejmenším implicitně připustil, že v místě stěžovatelčina pozemku došlo v minulosti k takovým změnám, že o „nepřerušeném“ stavu místa nelze dost dobře hovořit. K tomu viz bod [75] napadeného rozsudku, kde ovšem městský soud hovoří také o tom, že stav území v předlistopadových dobách „*je pouze smutným dokladem přístupu minulého režimu k ochraně přírody a krajiny*“, což však „*nic nedokládá ve vztahu k současnému stavu, který si ochranu prostřednictvím institutu VKP zasluhuje, jak bylo v řízení prokázáno*“.

[31] S citovanými závěry městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a zároveň je nepokládá za nepřípustné napravování nedostatků správních rozhodnutí. Je totiž třeba vzít v potaz celá rozhodnutí správních orgánů a tak i interpretovat jejich závěry – případné zrušení napadeného rozhodnutí či prvostupňového rozhodnutí toliko s ohledem na tvrzenou částečnou nedůslednost zmiňovaného výroku II. prvostupňového rozhodnutí by totiž v dalším řízení nevedlo materiálně ke změně rozhodnutí, nýbrž pouze k jeho formálnímu upřesnění. V tomto smyslu tak kasační soud uvádí, že magistrát na s. 5 svého rozhodnutí zmiňuje „*historizující vzhled typický pro období 18. a 19. století*“. V celkovém kontextu věci je nutné neztrácet ze zřetele rozdíl mezi pojmy „historizující“ a „historický“. V tomto smyslu magistrát opět hovoří o „prolínání“ různých stanovišť a biotopů a o diverzitě prostředí. Samotný „historický“ vzhled je pak do důsledku vzato možné vztahovat zejména k prostoru bývalého sadu (srov. s. 11 napadeného rozhodnutí či stanovisko AOPK, kde se na s. 3 hovoří o tom, že „[s]*oučasný stav podporuje ekologickou stabilitu. Obnova původního sadu zachovává historický vzhled předmětného území.*“); ve zbytku pak je možné s ohledem na skutečnosti uváděné v napadeném rozhodnutí hovořit o „historizujícím“ vzhledu. V těchto souvislostech nespatřuje kasační soud v odůvodnění rozsudku městského soudu žádný protimluv.

III.D Proporcionalita zásahu do vlastnických práv stěžovatelky

[32] Stěžovatelka rozporuje také posouzení proporcionality zásahu do svých vlastnických práv. Domnívá se, že je nutné „nepaušálně“ přihlížet k jednotlivým pozemkům a osobám jejich vlastníků, kdy vlastníkem většiny pozemků je město Praha, a kdy (spolu)vlastníky jiných pozemků jsou soukromoprávní subjekty. Městský soud, stejně jako správní orgány, dle stěžovatelky uvedl pouze obecné formulace, a to bez konkretizace k pozemku stěžovatelky. Závěr městského soudu o vzájemném poměru veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny a zásahu do vlastnického práva nemá být správný, neboť se městský soud ztotožnil s nedostatečnými závěry správních orgánů.

[33] S touto námitkou (a se související argumentací) se městský soud vypořádával zejména v bodech [77] až [88] svého rozsudku. Zde v návaznosti na napadené rozhodnutí upozornil na konstatování veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny v § 58 zákona o ochraně přírody a krajiny. S tím souvisí možné omezení vlastnického práva ve vztahu k předmětnému veřejnému zájmu dle čl. 11 odst. 3 a čl. 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“). Na to navazuje úvaha o (minimální) míře zásahu do vlastnického práva ve vazbě na institut registrace významného krajinného prvku, kdy nadto obdobné hodnoty (např. ochrana zvláště chráněných živočichů či krajinného rázu) by byly chráněny i v případě, kdy by k registraci VKP K. nedošlo. Povinnosti či omezení, které vlastníkovi z registrace významného krajinného prvku plynou, jsou uvedeny zejména v § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody, dle kterého je k příslušným zásahům do významného krajinného prvku třeba si zajistit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody (které pochopitelně může být negativní). V souvislostech relevantní právní úpravy nemůže dotčení vlastnického práva samo o sobě vést k tomu, aby hodnotná část krajiny nebyla chráněna režimem významného krajinného prvku. V tomto smyslu neshledal městský soud případný stavební záměr stěžovatelky za rovnocenný se zájmem na zvolené formě ochrany přírody a krajiny. Eventuální budoucí zásah do předmětného významného krajinného prvku bude otázkou navazujících řízení – např. stavebního či územního řízení, a to ve vazbě na nutnost získání kladného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, přičemž výstupy těchto řízení mohou být předmětem přezkumu ve správním soudnictví. Závažný zásah do vlastnického práva nepředstavují ani povinnosti vlastníka vyplývající z § 68 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť za jejich nedodržení nehrozí sankce a subsidiárně je provede orgán ochrany přírody. Územní plán v konkrétních souvislostech nechrání zájem na ochraně přírody a krajiny dostatečně a k tomu slouží zejména speciální instituty dle zákona o ochraně přírody a krajiny (např. právě registrace významného krajinného prvku). Nelze také hovořit o tom, že by byla stěžovatelka „potrestána“ vyhlášením VKP K. za to, že dosud nebyla aktivní (pozemek nezastavěla), či že město Praha odkoupilo některé spoluvlastnické podíly na pozemku p. č. X, avšak stěžovatelka takovou nabídku neobdržela.

[34] Se závěry městského soudu ve zkratce shrnutými v předchozím bodě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a odkazuje na ně. Zároveň dodává dvojí. Jednak je v tomto ohledu stížní a žalobní argumentace v zásadě obdobná. Proto lze přiměřeně vycházet ze závěrů komentářové literatury, dle které Nejvyšší správní soud může za určitých podmínek

stručně odkázat na argumenty krajského (městského) soudu, resp. je stručně rekapitulovat, aniž by musel vymýšlet k věci novou argumentaci, či nějak argumentaci krajského soudu prohlubovat [viz *Kühn, Z.* In: *Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.* Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 927; obdobně a přiměřeně též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2022, č. j. 8 As 231/2021-42: „*Za akceptovatelné je považováno i odůvodnění, ve kterém krajský soud odkáže na závěry žalobou napadeného rozhodnutí v situaci, kdy jsou tato rozhodnutí řádně odůvodněna, je z nich zřejmé, proč správní orgány nepovažovaly právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považovaly za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).*“]. Za druhé, jak již bylo řečeno, si lze vždy představit podrobnější odůvodnění, než jaké je obsaženo v konkrétním rozhodnutí; to však, stejně jako v nynějším případě, samo o sobě nepředstavuje vadu takového rozhodnutí (rozsudku). Ostatně i stěžovatelčina argumentace je nyní poměrně kusá.

[35] K výše uvedenému pak Nejvyšší správní soud doplňuje, že posouzením otázky proporcionality zásahu do stěžovatelčina vlastnického práva se zabývaly relativně podrobně i správní orgány (viz s. 5 až 6 napadeného rozhodnutí a s. 20 až 22 prvostupňového rozhodnutí). Je třeba vzít v potaz čl. 11 odst. 3 Listiny, dle kterého „[v]*lastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.*“ Zároveň dle čl. 35 odst. 3 Listiny „[p]*ři výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem.*“ Již tato ustanovení obsahují omezení vlastnického práva ve prospěch – zjednodušeně řečeno – ochrany přírody. Na zákonné úrovni je pak veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny a s tím související omezení vlastnického práva zakotveno v § 58 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny: „*Ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. Každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající z tohoto zákona.*“

[36] Citovaná ustanovení pochopitelně neznamenají, že vlastník je povinen strpět jakékoli omezení svého vlastnického práva, a to např. ve prospěch jen vágně formulovaného zájmu na ochraně přírody a krajiny. Jako u všech omezení základních práv nelze připustit zjevnou nepřiměřenost. Taková situace ale v posuzované věci nenastala.

[37] Nejvyšší správní soud v návaznosti na závěry městského soudu konstatuje, že v dané věci stály v „konfliktu“ veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny a vlastnické právo. Předmětný veřejný zájem byl poměrně silný; jeho specifikace, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, prostupuje celým rozhodnutím žalovaného i magistrátu. Na druhé straně stálo stěžovatelkou blíže neakcentované vlastnické právo v jakési „holé“ podobě, kdy si stěžovatelka navíc do jisté míry protiřečí. Stěžovatelka sice hovoří o zastavitelnosti předmětného pozemku, na druhou stranu však v průběhu správního řízení, v postavení účastníka řízení, hovoří o tom, že má sama „*eminentní zájem na tom, aby si daná lokalita zachovala svůj stávající charakter,*“ a její „*případné kroky budou vždy vedeny tímto zájmem*“; zároveň „*v žádném případě se však nechce zbavit právních možností svobodně disponovat se svým majetkem*“ (viz vyjádření stěžovatelky k podkladům pro rozhodnutí ze dne 25. 2. 2015). V odvolání na s. 9 a 10 pak stěžovatelka také uvádí, že k eventuální

hodnotě území přispěla také tím, že nevyužila svého práva realizovat na pozemku nějakou formu výstavby, za což je v podstatě „trestána“ jakožto jedna z osob, „*které jednají s rozmyslem a odpovědně zvažují nejlepší využití území*“. Stěžovatelka tak nespecifikuje žádný svůj konkrétní záměr a navíc deklaruje vůli zachovat stávající charakter lokality, přičemž k jeho stavu přispěla svým odpovědným chováním (do jisté míry tedy připouští, že stav pozemku p. č. X, který vede k jeho zahrnutí do VKP K., schvaluje a v zásadě jej nehodlá měnit); tvrzení o jejím „trestání“ tak nejsou konkrétněji podložena (pokud by měla stěžovatelka v úmyslu pozemek zastavět, mohlo by to vést k popření nynějšího stavu lokality, který stěžovatelka aprobuje).

[38] Stěžovatelka tedy dle Nejvyššího správního soudu na druhou misku vah, oproti poměrně silnému veřejnému zájmu na ochraně přírody a krajiny v souvislosti s registrací VKP K., nepostavila obdobně intenzivní zájem na ochraně svého vlastnického práva. Dokonce naznačuje, že má zájem na zachování daného stavu pozemku a že by bylo možné uvažovat o optimální formě využití území, a toliko vágně naznačuje budoucí formu dispozic a záměrů s předmětným pozemkem. Proto má soud za to, že závěr o vyšší intenzitě zájmu na ochraně přírody a krajiny v daném případě obstojí. Zároveň nelze ze zřetele pouštět skutečnost, že městský soud se ve svém rozsudku zabýval také tím, že omezení vyplývající z faktu registrace významného krajinného prvku jsou v kontextu omezení vyplývajících jinak pro vlastníky ze zákona o ochraně přírody a krajiny poměrně nízké intenzity, přičemž nakládání s majetkem je podmíněno dalšími postupy a rozhodnutími správních orgánů, které ovšem mj. podléhají soudnímu přezkumu, v jehož rámci by stěžovatelka mohla případně poukazovat na zcela konkrétní podobu svých záměrů s přihlédnutím ke zvažovaným aspektům ochrany přírody a krajiny (v tomto směru Nejvyšší správní soud v podrobnostech opět odkazuje na rozsudek městského soudu).

[39] V podstatě nad rámec věci kasační soud zmiňuje, že stěžovatelka (či jakýkoli jiný vlastník), nemá obecně právo na to, aby poměry v území zůstaly nezměněné a v takovém stavu, který vyhovuje právě jí. Přiměřeně Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry, které formuloval ve vztahu k problematice přezkumu opatření obecné povahy, v tomto směru pak zejména k přezkumu územních plánů. V podrobnostech soud poukazuje např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS, dle kterého „[p]*odmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu).* [...] *Za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem (jeho změnou) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady.*“ S přihlédnutím k výše uvedenému dle Nejvyššího správního soudu nedošlo k „nelegitimnímu“ zásahu, který by diskriminačním způsobem a v rozporu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahu omezil práva stěžovatelky (srov. již zmiňované části rozhodnutí správních orgánů a městského soudu, které v souvislosti s důvody pro omezení vlastnických práv

stěžovatelky zmiňují relativní „mírnost“ těchto omezení v porovnání s jinými formami omezení dle zákona o ochraně přírody a krajiny).

[40] To soud uvádí také k argumentaci stěžovatelky týkající se náhrady za omezení jejího vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny, kterou blíže rozváděla v žalobě. Opět v návaznosti na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, lze říci, že zákonodárce v některých případech, kdy omezení vlastníka postihne ve větší než spravedlivé míře, zakotvil mechanismy poskytnutí náhrady za takové omezení. Analogicky zde soud odkazuje na § 102 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dle kterého „[v]*lastníkovi pozemku, kterému vznikla prokazatelná majetková újma v důsledku zrušení určení pozemku k zastavění na základě změny územního plánu nebo vydáním nového územního plánu, náleží náhrada vynaložených nákladů na přípravu výstavby v obvyklé výši, zejména na koupi pozemku, na projektovou přípravu výstavby nebo v souvislosti se snížením hodnoty pozemku, který slouží k zajištění závazku. Tato náhrada náleží též vlastníkovi pozemku nebo osobě, která byla před změnou nebo zrušením regulačního plánu anebo před změnou nebo zrušením územního rozhodnutí, územního souhlasu nebo veřejnoprávní smlouvy nahrazující územní rozhodnutí podle § 94 odst. 3 oprávněna vykonávat práva z nich vyplývající (dále jen „oprávněný“), pokud uvedenou změnou nebo zrušením bylo zrušeno určení k zastavění a vznikla mu prokazatelná majetková újma.*“ V tomto smyslu volně ke zmíněné otázce proporcionality zásahu do stěžovatelčiných práv soud zmiňuje, že stěžovatelka neprokazovala žádné újmy srovnatelného charakteru či nedisponovala např. územním rozhodnutím, které by jí dávalo možnost legitimního očekávání budoucí výstavby. I kdyby však stěžovatelka, při nedostatku výslovné zákonné úpravy v daném případě, měla za to, že jí náleží kompenzace za omezení jejích vlastnických práv, otevírá se jí cesta přímé aplikace čl. 11 odst. 4 Listiny; otázka takových kompenzací však není předmětem řízení před správními soudy (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, body [50] a [52]). Náhradu jiných „nákladů“, které stěžovatelce v souvislosti s registrací významného krajinného prvku – a tedy omezením vlastnických práv – mohou vzniknout, řeší § 68 odst. 3 a 4 zákona o ochraně přírody a krajiny (k ústavnosti těchto ustanovení viz nález Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 8/08; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz).

III.E Vypovídací hodnota použitých podkladů

[41] Stěžovatelka dále zmiňuje neaktuálnost a neprůkaznost podkladů, z nichž správní orgány vycházely, což se týká zejména průzkumu doc. F. z roku 2010. To má vyplynout zejména při zohlednění rozporů mezi tímto průzkumem a obdobným materiálem nazvaným „*Výsledky biologického průzkumu lokality mezi ulicemi Na Kotlářce, Na Klimentce a Zengrova v Praze 6*“ doc. F. ze září 2009 (dále jen „*průzkum doc. F.z roku 2009*“). Tam doc. F., ve vztahu k velmi blízké a obdobné lokalitě, dospívá k jiným výsledkům než v případě průzkumu z roku 2010 (v souvislosti s umožněním developerského projektu), přičemž tyto rozpory uspokojivě nevysvětlily ani správní orgány, ani městský soud. Městský soud také zavádějícím způsobem naznačoval pluralitu podkladů, z nichž správní orgány vycházely, a implikoval, že by snad stěžovatelka měla ve správním řízení, jež je vedeno z moci úřední, ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu nějaké důkazní břemeno, když uváděl, že stěžovatelka sama mohla předložit vlastní odborné posudky či terénní průzkumy.

[42] Nejvyšší správní soud uvádí, že k obdobným námitkám se vyslovil městský soud v bodech [63] až [65] a [91] až [93] svého rozsudku, přičemž s jeho závěry kasační soud souhlasí.

[43] Předně soud konstatuje, že mezi průzkumy doc. F. z roku 2009 a 2010 nelze shledávat zásadní rozpory už proto, že se týkají jiných lokalit, byť ve stejné části města. Již z orientačního pohledu na oba tyto průzkumy je zřejmé, že předmětné lokality spolu bezprostředně nesousedí a průzkum z roku 2009 se týká plochy o řádově menší rozloze, která je od VKP K. oddělena zastavěnými parcelami. Podrobně se městský soud těmito rozdíly zabýval v bodech [63] a [64] svého rozsudku, což pak uzavřel v bodě [65] hodnocením, se kterým Nejvyšší správní soud souhlasí, a proto na něj toliko odkazuje: „*Již jen z tohoto stručného přehledu je zřejmé, že byla v případě obou posudků posuzována jiná lokalita – pozemek žalobce byl předmětem biologického průzkumu pouze v posudku z listopadu roku 2010. Určité rozpory mezi těmito posudky, které naznačoval žalobce, jsou tak naprosto logické, neboť předmětem zkoumání byly různé lokality a pozemky s různým stavem fauny a flory a odlišným geomorfologickým členěním. Rovněž pak lze zmínit, že správní orgány vycházely jako ze stěžejního podkladu z posudku z roku 2010, kde byla předmětem průzkumu lokalita, na které byl následně registrován VKP K. V tomto posudku je pak lokalita velmi podrobně charakterizována na str. 13 až 15, na což si soud dovoluje odkázat.*“

[44] Stěžovatelce lze přisvědčit v argumentu, že průzkum doc. F. z roku 2010, resp. na to navazující rozhodnutí správních orgánů, vykazuje jistou nedůslednost či nepřesnost, pokud doc. F. na s. 2 sděluje, že území Hanspaulky sleduje v posledních třech letech, nicméně na s. 5 uvádí, že ve vztahu ke sledovanému území (tehdy označenému jako „Š.“) byly průzkumné práce zahájeny v srpnu roku 2008 a ukončeny v říjnu 2009. Terénní průzkum se tak výslovně týká spíše období let 2008 a 2009 než roku 2010, přičemž doc. F. toliko naznačuje, že dané území sleduje dlouhodoběji, tedy i do roku 2010. Na druhou stranu je však třeba počítat s tím, že stav přírody se zpravidla nemění z okamžiku na okamžik. Týká se to např. významu lokality pro druhovou rozmanitost, povahy krajinného prvku apod. Přitom ze stanoviska AOPK vyplývá, že její pracovníci lokalitu navštěvovali právě již v roce 2010 a shledávali relevantnost zjištění doc. F. Prostor pozdějšího VKP K. navštívili také ve dnech 29. 4. 2014 a 3. 6. 2014. I na základě těchto návštěv AOPK formulovala závěr o důvodnosti registrace VKP K. Zcela v souladu s tím je i pozdější Plán péče. „Aktuálnější“ než průzkum doc. F. pak byl i průzkum Ing. V., který rovněž svědčil závěru o možnosti registrace VKP K.

[45] Podobně jako městský soud považuje Nejvyšší správní soud za přípustné a logické, pokud správní orgány vycházely i z materiálů, které si opatřily před započetím procesu registrace významného krajinného prvku. Výsledky takového postupu pak umožňují úvahu, zda vůbec má smysl řízení o registraci zahájit, a zda je tedy vůbec namístě tímto řízením „zatěžovat“ případné účastníky řízení.

[46] Soud však souhlasí se stěžovatelkou, že určitou pozornost vzbuzuje konstatování na s. 3 prvostupňového rozhodnutí, že magistrát zadal doc. F. zpracovat přírodovědné průzkumy vytipovaných lokalit v roce 2010. To není zcela souladné s tím, že doc. F. měl reálně terénní průzkumy provádět v letech 2008 až 2009. Tato dílčí pochybnost však není

s to zvrátit celkový závěr o tom, že podklady doc. F., Ing. V. či AOPK (popř. Plán péče) byly relevantní, vypovídající a dostatečně aktuální. To souvisí i s tím, že stěžovatelčina tvrzení o nedostatcích těchto podkladů, a tedy i při zjišťování skutkového stavu, zůstala toliko v této rovině, bez hmatatelnějších protiargumentů či důkazních návrhů.

[47] Pokud jde v této souvislosti o příslušnou úpravu dle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), konstatuje Nejvyšší správní soud, že správní orgány dostatečně zjišťovaly okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu; kasační soud také uvádí, že neshledává rozpor s § 3 správního řádu, dle něhož „[n]*evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v* § *2*". Dále bez ohledu na to, zda snad byla ve smyslu § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu stěžovatelce v řízení ukládána nějaká povinnost, nelze pustit ze zřetele ani § 52 správního řádu, dle kterého „[ú]*častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*" Správní řád tedy předpokládá aktivitu účastníka správního řízení (zásada „práva přejí bdělým"), kdy „[v]*ěta první* [§ 52 správního řádu] *určuje účastníkům správního řízení povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení. To mimo jiné také znamená, že pokud mají účastníci za to, že v řízení před správním orgánem nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn skutkový stav, je na nich, aby postupovali podle citovaného ustanovení*" (*Hejč, D.* § 52 [Označení důkazů]. In: *Potěšil, L. a kol.* Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 315, marg. č. 1.). Stěžovatelka však v řízení před správními orgány žádné vlastní relevantní důkazy ani nepředložila, ani neoznačila, přičemž se nejednalo o řízení o přestupku, v němž by se uvedená zásada neuplatnila (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS; i zde se však uplatní výjimka ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66).

III.F Námitka překážky litispendence a námitky související

[48] Stěžovatelka v poslední části tohoto stížního bodu uvádí, že není zřejmé, proč vlastně byl VKP K. registrován. V tomto směru soud odkazuje na část III.C tohoto rozsudku, jakož i na rozsudek městského soudu a rozhodnutí správních orgánů, z nichž vysvítá, že těchto důvodů bylo vícero (od estetických až po ekologické), přičemž důležitý byl rovněž souhrn těchto prvků.

[49] Konečně stěžovatelka namítá, že se městský soud řádně nevypořádal s námitkou, že tu byla překážka litispendence, a že předchozí obdobné řízení o registraci VKP K. magistrát zastavil dle § 66 odst. 2 správního řádu, tedy z důvodu odpadnutí předmětu řízení. To oslabuje důvodnost bezprostředního zahájení řízení nového, kdy v mezidobí nedošlo k žádným změnám v povaze tohoto řízení; pokud pak důvod řízení neodpadl, je třeba ho v novém řízení o to precizněji odůvodnit a změnu vysvětlit.

[50] Nejvyšší správní soud k danému okruhu námitek odkazuje na rozsudek městského soudu, který se s nimi v bodech [97] až [101] řádně vypořádal: „*Z obsahu spisu vyplývá, že současné správní řízení o registraci VKP K. bylo zahájeno dne 8. 10. 2014 doručením oznámení ze dne 29. 9. 2014 prvnímu z účastníků řízení. Původní řízení bylo zastaveno usnesením ze dne*

24. 9. 2014 poznamenaným do spisu. Toto pak bylo následně vypraveno účastníkům řízení a spis byl dne 6. 10. 2014 uzavřen. Je tak patrné, že se nemohlo jednat o souběh probíhajícího a neskončeného řízení, tedy nebyla dána překážka litispendence. [...] *Nadto tato nemohla být dána ani věcně, neboť nové řízení bylo zahájeno v jiném (širším) územním rozsahu, neboť se správní orgán I. stupně rozhodl registrovat VKP ve větším rozsahu, než byl původně vymezen, a to na základě nově zajištěných podkladů. Skutečnost, že některé dokumenty a podklady byly využity jak v původním, tak v novém řízení, soud nepovažuje za vadu řízení, pokud tyto byly náležitě založeny do nově vedeného spisu a účastníci řízení se k nim mohli vyjádřit, což se také stalo. Nutno také poznamenat, že všichni účastníci řízení měli v zásadě možnost jakékoli svoje dřívější vyjádření či jiné podklady z původního řízení založit i do nově vedeného řízení o registraci VKP K. Jejich procesní práva tak nebyla v řízení jakkoli dotčena či zkrácena.*"

[51] K takto – pro přehlednost – zopakované argumentaci nemá kasační soud takřka, co by dodal. Městský soud se vypořádal s otázkou litispendence, uvedl, proč a jak se odlišovalo „staré" a „nové" řízení o registraci VKP K, a osvětlil, proč nelze v daném postupu spatřovat významné dotčení práv účastníků řízení. Ačkoli lze vést polemiku o tom, zda byl způsob „ukončení" předchozího řízení optimální, není dané řízení předmětem nynějšího přezkumu a specifikovaný postup magistrátu ani nijak relevantně nezasáhl do práv stěžovatelky v přezkoumávané věci.

III.G Celkové zhodnocení

[52] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že kasační stížnost není důvodná. Městský soud svůj rozsudek nezatížil vadou nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Městský soud se řádně zabýval tím, nakolik správní orgány zjistily skutkový stav a ten má oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rovněž nelze městskému soudu vytýkat nesprávné právní hodnocení celého případu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

IV. Závěr a náklady řízení

[53] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[54] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[55] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí

vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, přičemž neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu